

Pirmas skyrius

Aš su Šerloku Holmsu susipažinau atsitiktinai. Atrodo keista, kad atsitiktinumai gali daryti tokią įtaką žmogaus gyvenimo krypčiai, bet būtent taip ir nutiko tądien Londone.

Į miestą grįžau 1879 metais, kai kulkos petyje palikta žaizda baigė mano karo chirurgo karjerą. Pensijos vargiai užteko susimokėti

už kambarį viešbutyje, o mano sveikata buvo per prasta, kad galėčiau imtis gydytojo darbo.

Kai gurkšnodamas gėrimą sėdėjau Kriteriono bare ir svarsčiau, kaip rasti pigesnę būstą, kažkas pabarbeno man į petį. Atsigręžęs pamačiau jaunąjį Stamfordą, savo buvusį padėjėją dirbant gydytoju Šv. Baltramiejaus ligoninėje. Buvo malonu išvysti pažįstamą veidą, todėl

pakviečiau jį pietų.

Mudu
pasišaukėme
Hensomo keba

ir, dardant judriomis Londono gatvėmis iki restorano, trumpai papasakojau Stamfordui savo nuotykius. Besišnekučiuojant suvokiau, koks buvau vienišas.

Hensomo kebas

Hensomo kebas, arba tiesiog kebas, yra greita ir gana pigi viešojo transporto priemonė, puikiai tinkanti dviem žmonėms. Nors dviratė, ši karieta gali neapvirsdama sparčiai apsukti kampus. Vadeliotojas sėdi kebo gale aukštai lauke, todėl keleiviai viduje gali laisvai kalbėtis.

Kitoks yra Klarenso kebas. Jis turi keturis ratus ir yra pravardžiuojamas Niurzga dėl triukšmo, kurį kelia riedėdamas grindiniu. Šiuo kebu naudojasi didesnės nei dviejų žmonių grupės arba juo vežamas didesnis bagažas.

– Ak, varge, – tarė Stamfordas, kai mudu įsitaisėme prie restorano staliuko ir pasiėmėme valgiaraštį. – Tikriausiai jus vis dar kamuoja žaizdos. Ko ketinate imtis?

– Ieškau gyvenamosios vietos, – atsakiau. – Svarstau, ar įmanoma rasti patogų būstą už prieinamą kainą.

– Kaip keista, – tarstelėjo Stamfordas. – Šiandien jūs jau antras man tai sakote.

– O kas buvo pirmas? – paklausiau.

– Ligoninės chemijos laboratorijoje dirbantis vyrukas, – atsakė bičiulis. – Jis neranda žmogaus, su kuriuo

galėtų pasidalinti kelis Beikerio gatvėje aptiktus labai patrauklius kambarius.

– Tada aš tas, kurio jis ieško! –
sušukau. – Man labiau patiktų
dalintis butu, nei gyventi vienam.

Stamfordas keistai dirstelėjo
į mane per savo stiklo viršų.

– Jūs nepažįstate Šerloko Holm-
so, – atsakė jis. – Galbūt kaip būsto
kaimynas jis jums nepatiks.

– O kuo jis blogas?

– Ak, niekuo, – skubiai atsakė
Stamfordas. – Jo tik idėjos truputį
keistos, bet Holmsas pakankamai
padorus žmogus. Puikiai išmano

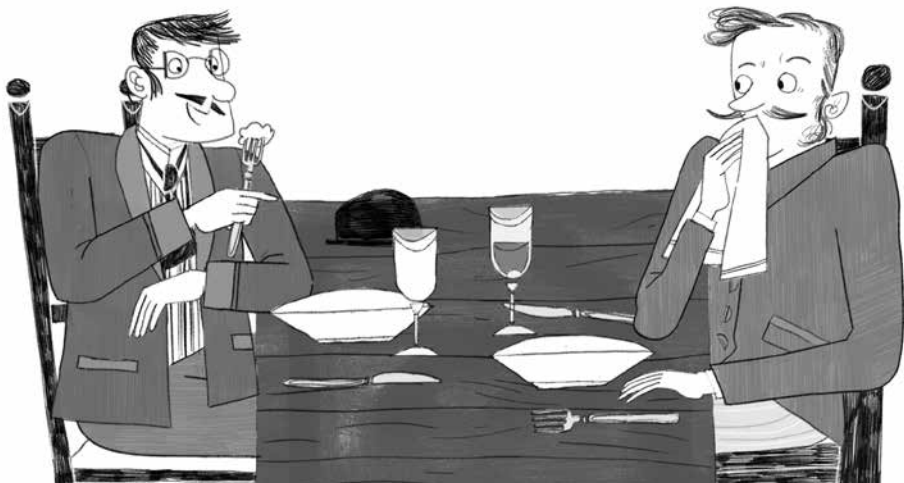
chemiją ir mėgsta prisirankioti
daugybę nereikšmingų žinių.
Nė nenutuokiu, kokios karjeros
jis siekia.

– Ar kada klausėte?

Bičiulis palingavo galvą.

– Holmsas ne iš tų, kurie daug
kalba apie save... ar ką kitą.

– Norėčiau su juo susitikti, –
energingai pareiškiau. – Tylus ir
į mokslus įsigilinęs žmogus man

patiktų. Afganistane patirto triukšmo ir jaudulio ir šiaip pakaks visam gyvenimui.

– Tada po pietų važiuokime į laboratoriją, – pasiūlė Stamfordas.

Kol keliavome į ligoninę, jis šį tą papasakojo apie vyruką, su kuriuo ketinau susitikti.

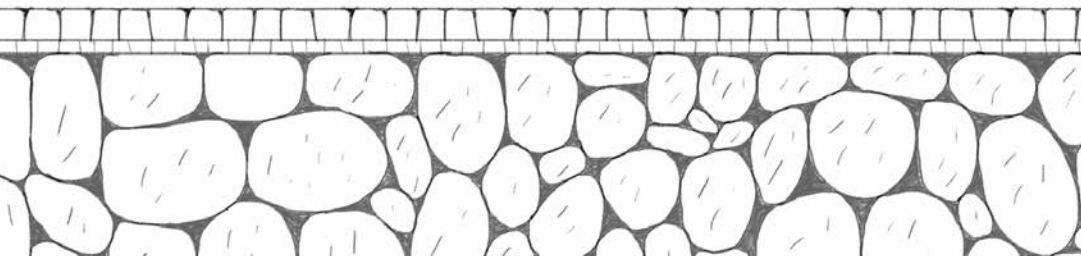
– Nekaltinkite manęs, jei nesutarsite su Holmsu, – perspėjo bičiulis. – Aš tik kelis kartus buvau susitikęs su juo laboratorijoje.

– Jei nesutarsime, lengvai išsiskirsime, – pažadėjau. – Bet, Stamfordai, man atrodo, – pridūriau atidžiai į jį pažvelgęs, – yra

priežastis, dėl kurios jūs kratotės atsakomybės. Kokia ji? Sakykit atvirai.

Stamfordas nusijuokė.

– Holmsas atrodo šiek tiek bejausmis. Manau, jei jam rūpėtų atlikti bandymą, jis nedvejodamas atliktų jį su draugu, norėdamas pamatyti, kas nutiks. Suprantate, ne iš piktos valios, bet iš smalsumo, be to, jis taip pasielgtų ir su savimi. Regis, jį užvaldžiusi apibrėžtų ir tikslių žinių aistra.

– Gerai.
– Taip, bet juk galima persistengti.
Maščiau apie tai, kol privažiavome
ligoninę.

